

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.246 van 12 mei 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 9 februari 2009 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoeker ter kennis gebracht op 9 februari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 2 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VAN CUTSEM, die loco advocaat J. APPELEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt België binnen op 4 maart 2004 en verklaart zich vluchteling op dezelfde dag.

Op 23 maart 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 22 april 2004 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 22 februari 2005 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 10 juni 2005 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 24 juni 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 5 augustus 2005 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Bij arrest van de Raad van State nr. 189.181 van 23 december 2008 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 27 maart 2007 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf van 22 februari 2005 onontvankelijk verklaard.

Op 10 april 2007 dient verzoeker een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 4 februari 2008 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 15 februari 2008 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 12 maart 2008 dient verzoeker een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in, op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 26 januari 2009 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 21 januari 2009 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 9 februari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing.

“Overwegende dat betrokkene op 04.03.2004 een eerste asielaanvraag indiende die op 23.04.2004 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf; betrokkene op 10.06.2005 een tweede asielaanvraag indiende die op 09.08.2005 door het CGVS werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf; betrokkene op 21.01.2009 een derde asielaanvraag indiende; betrokkene zijn derde asielaanvraag nog steeds steunt op de feiten die hij reeds tijdens zijn vorige asielaanvragen aanhaalde; de vorige twee asielaanvragen van betrokkene door het CGVS werden afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf; betrokkene voorts stelt dat hij een jaar geleden contact zou gehad hebben met zijn oom en deze hem documenten zou opgestuurd hebben; betrokkene een rijbewijs voorlegt; dit document geen ander licht werpt op de door hem in het kader van zijn vorige asielaanvragen aangehaalde asielmotieven; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van beide partijen wordt om die reden verworpen.

2.2. Verwerende partij werpt een exceptie op dat de vordering tot schorsing tegen de bestreden beslissing niet ontvankelijk is. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep

tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

2.3. Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonbaar op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

2.4. Verwerende partij voert ten slotte een exceptie aan dat verzoeker geen ernstig middel ontwikkelt.

Het enig middel wordt hieronder ondernomen. Dit laat niet aan duidelijkheid te wensen over: de gegeven uiteenzetting beantwoordt onmiskenbaar aan het begrip middel in de zin van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet, m.n. een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden handeling wordt geschonden. Bovendien wordt vastgesteld dat de verwerende partij in haar nota zelf een middel in de uiteenzetting van verzoeker onderscheidt en erin geslaagd is dit vrij omstandig te beantwoorden. De exceptie wordt derhalve niet bijgetreden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Het eerste middel is gebaseerd op de schending van de redelijkheidsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, zijnde algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Doordat verwerende partij oordeelde dat het door verzoeker bijgebrachte rijbewijs geen ander licht zou werpen op de door hem in het kader van zijn vorige asielaanvragen aangehaalde motieven, zodoende dat verzoeker geen nieuwe gegevens bij zou gebracht hebben bij zijn huidige asielaanvraag.

Terwijl dit rijbewijs wel degelijk een ander licht werpt op de vorige asielaanvragen van verzoeker en zodoende wel degelijk als nieuw gegeven had dienen gekwalificeerd te worden zodat de huidige asielaanvraag van verzoeker wel degelijk in overweging had dienen genomen te worden.

Een zorgvuldige en redelijke overheid had op geen enkele wijze tot een andere conclusie kunnen komen.

b. Uiteenzetting

Het origineel officieel rijbewijs dat verzoeker bij huidige asielaanvraag aanbrengt schenkt wel degelijk een ander licht op de asielaanvragen.

Dit bewijs toont immers afdoende aan dat verzoeker wel degelijk van Podujevo afkomstig is en aldaar tot mei 1999 gewoond heeft.

Dit betekent uiteraard dat verzoeker naar Kosovo dient teruggestuurd te worden wanneer zijn asielaanvraag wordt afgewezen.

Verzoeker is daarentegen geen onderdaan van Macedonië en heeft geen verblijfsrecht op het grondgebied van Macedonië, zodat verzoeker ook nooit of te nimmer naar Macedonië kan teruggestuurd worden.

Het is dan ook wel degelijk noodzakelijk dat de problemen van verzoeker in Kosovo wel degelijk ten gronde nagegaan worden teneinde de asielaanvraag van verzoeker correct beoordelen en na te gaan of verzoeker kan teruggestuurd worden naar zijn land van herkomst, te weten Kosovo.

Met dit origineel rijbewijs dat verzoeker alsnu bijbrengt kan er niet meer ernstig betwist worden dat verzoeker wel degelijk van Kosovo, Podujevo, afkomstig is en de Kosovaarse nationaliteit heeft.

Een zorgvuldige en redelijke overheid had de inoverwegingname van de asielaanvraag van verzoeker dan ook niet mogen weigeren, gezien het in casu toch noodzakelijk is om voor de veiligheid van verzoeker na te gaan of verzoeker als vluchteling kan aanvaard worden vooraleer hem terug te sturen naar Kosovo.

Het kan toch niet opgaan te stellen dat verzoeker 4 jaar in Macedonië heeft verbleven en aldus geen oordeel te vellen over het asielrelaas van verzoeker opzichtens zijn land van herkomst, terwijl verzoeker geen verblijfstatuut in Macedonië had, en zo verzoeker mogelijks naar Kosovo terug te sturen met gevaar voor zijn leven of fysieke integriteit.

Gezien dit nieuwe stuk diende verwerende partij de asielaanvraag van verzoeker dan ook in overweging te nemen teneinde het asielrelaas van verzoeker ten gronde te bestuderen.

Het eerste middel is derhalve gegrond.”

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft naar voor gebracht en dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van de bestreden beslissing zorgvuldig en grondig is te werk gegaan. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat voldaan is aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat verzoeker uit Kosovo afkomstig is en daar tot 1999 zou hebben verbleven, wat verzoeker meent te bevestigen door het voorleggen van zijn rijbewijs, werd nooit betwist door de asielinstanties. De bestreden beslissing is tot stand gekomen met inachtneming van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.3. Verzoeker heeft naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag zijn rijbewijs voorgelegd, waarvan hij in het middel stelt dat dit aantoonde dat hij wel degelijk uit Podujevo (Kosovo) afkomstig is en daar tot mei 1999 heeft gewoond. Daarom meent verzoeker dat hij naar Kosovo dient teruggestuurd te worden en niet naar Macedonië, mocht zijn asielaanvraag worden afgewezen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing werd genomen in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

“ De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. de nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

In casu oordeelde de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen.

Naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag heeft verzoeker zijn rijbewijs voorgelegd. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, blijkt uit de stukken van het dossier dat nooit getwijfeld werd aan zijn Kosovaarse afkomst en aan het feit dat hij in Kosovo gewoond heeft tot in 1999. In het licht van deze vaststelling getuigt het van zorgvuldigheid dat werd vastgesteld dat verzoekers rijbewijs geen ander licht werpt op de door hem in het kader van zijn vorige asielaanvragen aangehaalde asielmotieven en dat verzoeker bij zijn huidige

asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de minister is op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

In de mate waarin verzoeker aanvoert dat het niet opgaat te stellen dat *“verzoeker 4 jaar in Macedonië heeft verbleven en aldus geen oordeel te vellen over het asielrelaas van verzoeker opzichts zijn land van herkomst, terwijl verzoeker geen verblijfsstatuut in Macedonië had”*, wordt opgemerkt dat dit motief geen deel uitmaakt van de bestreden beslissing. Verzoekers kritiek hierop mist bijgevolg feitelijke grondslag.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

De schending van de door verzoeker aangevoerde beginselen kan niet worden aangenomen. Het enig middel is ongegrond.

4. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.